

та ся изминѣ ; настанѣ пролѣтъ. Петърчо стоялъ съ баща си до единъ цвѣтникъ, въ който были нацавтѣли, ружы, кремове, и всякаквы другы хубавы цвѣтя, той ся радвалъ безъ мѣрѣ. Пролѣтъта ни принася тѣзи цвѣтове, казалъ баща му, тѣ съ нейъ заедно и прѣминувать.

“Ахъ да бѣдеше все пролѣтъ” отговорилъ Петърчо. Баща му го накара да запише и това си желаніе въ книжкѣтъ, и той го записалъ.

Изминѣла ся и пролѣтъта; настанѣ лѣто. Въ единъ прѣкрасенъ день Петърчо, родителиъ му и другы нѣколко дѣца отишли въ ближнето село, и прѣсѣдѣли тамо цѣль день. Около тѣхъ было видятъ зелены полены и долины, испопѣстрены съ много цвѣтія, и лѣкы на които тамъ играяли агънца, тамъ припкали бодры ждребенца. Тука тѣ брали ягоды, ѣли черешы, и проминѣли врѣмето си твърдѣ весело.

Като ся вращали къмъ дома, баща му казалъ, не е ли право, че лѣтъ може да имамы много забавленія? “Ахъ,” отговорилъ Петърчо: “Азъ быхъ желалъ да